

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Είνε για σάς, λοχαγέ; ρώτησε ο γηραιός κυνηγός.

—Μάλιστα, Ρούθη. Άλλά, πές μου, πού τ'ό βρήκες;

—Έκει πίσω, άπ' τ'ό μέρος πού ήταν στημένη ή σκηνή τού άρχηγού τών Κομαγών, άπάντησε ό Ρούθης. Ήταν χωμένο προσεκτικά στή αχισμή ενός καλαμού, έτσι πού νά τ'ό δούμε εύκολα, περνώντας άπό δά.

Ήταν σημείωμα τής 'Ιζολίνας. Τό έμάντεφα άμέσως. Γνώρισα τ'ό γραφικό τής χαρακτήρα. Άλλά τ'ό μελάνι;... Τί είδους μελάνι ήταν αυτό τ'ό βαθυκόκκινο;

Τή σκέψη αυτή έκκανα, κυττάζοντας τή λέξη «Βάρυλδ» πάνω στό διπλωμένο χαρτί, πριν τ'ό άνοιξω.

Ό γέρο Ρούθης δέν άργησε νά καταλάβη τί σκεπτόμουν και μού είπε:

—Σάς παρασενεύει τ'ό μελάνι, λοχαγέ; —Αναμφισβόλως, Ρούθη. Τί μελάνι είν' αυτό και πού τ'ό βρήκε ή νέα πούγραφε

τ'ό σημείωμα;

Ό Ρούθης κούνησε τ'ό κεφάλι του και άποκρίθηκε:

—Τό πήρε άπό τίς φλέβες τής, λοχαγέ.

—Είνε αίμα!...

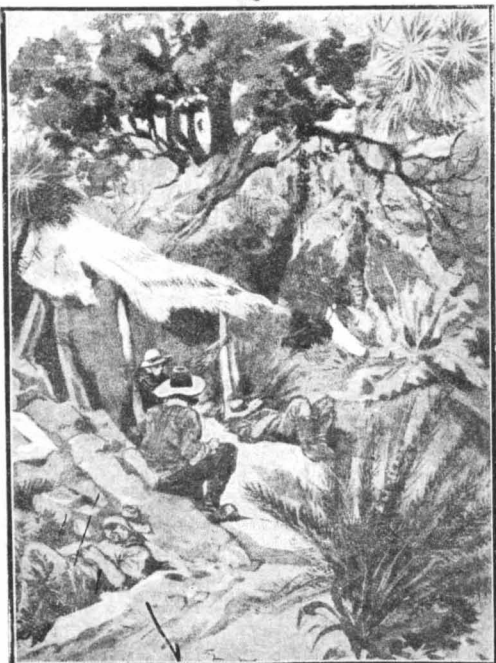
—Άιμα, λοχαγέ, καλά τ'ό είπατε.

Κατασυγκινημένος κι' ένώ τ'ά χέρια μου τρέμανε, άνοιξα τ'ό σημείωμα τής άγαπημένης μου και διάβασα τ'ά έξής καταπληκτικά, τραγικά, άπελπιστικά νέα:

«Άγαπημένε μου,

Μού άκόμα... Άλλά φοβόμια δέν τ'ό τέλος μου δέν είνε μακριά, ανά-

μεσα σέ τέτοια πού βρισκόμα. 'Η Παναγία μέ φύλαζε ως τώρα... Δέν ήθε άκόμα ή κρίση σιγμής... Μά φοβόμια πός δέν θ' άργήσει νάσθη... Κίνδυνος μεγάλος μέ άπειλεί, άγαπημένε μου... Συμφορά μεγαλύτερη α' άπό τόν θάνατο... Άλλά δέν θά ίσοκώσω, νά, δέν θά ίσοκώσω... Θά προτιμήσω νά πεθάνω καλύτερα... Θά δώσω τέλος στό βάσανά μου. Θά χτυπηθώ μέ τ'ό ίδιο μου τ'ό χέρι... Δνώ τέρατα, δνώ θηρία, έζουν καρφόσει τ'ά άγρια βέλιματά τους άπάνω μου. Δνώ καυάνοι μέ ποθούν και μέ διαμιμνήσκου: 'Ό ένας είνε ό γιος τού άρχηγού τών Κομαγών. Κι' ό άλλος ένας άχρείος, ένας θηριόδης Μεξικανός, πού άνήθικε τούς Λευούς, τούς ποδώσει και τή πιά μαζά μέ τούς Έρυθροδύμους. 'Α, ό άνθρωπος αυτός είνε χειρότερος άπ' τούς 'Ινδούς! Είνε βάναισος, άκαθός, άμοζαής... Αύτός α' ό γιος τού άρχηγού τών 'Ινδών πύσανε τ'ό λεικό αίλογο, πάνω στό άποιο μέ είχαν δέσει ό Μεξικανός άντάρτες. Και τώρα μέ θέλουν κι' όι δύο, μέ ποθούν κι' όι δύο, δέν κούβουν καθόλου τόν άπαισιο σκοπό τους για μένα... Τί θ' άνοιξη; Θά σκοτωθώ, βέβαια, μόνη μου, δταν φτάσει ή κρίση σιγμής. Γλύτωνα ως τώρα, χάρις στήν άντιζηλία τών δύο αυτών άχρείων. Άλλά αυτό δέν μπορεί νά κρατήσει πού πολύ. Ένας άπό τούς δύο θά νικήση, και τότε... Τότε όλα θά τελειώσουν. Φοβόμια, μάλιστα, ότι ή σκληρή σιγμή πηλάσει. Νάι, τ'ό κακό είνε πούλ ζοντά πιά. Και γά γιατί: Πρόκειται νά γίνη συμβούλια, τ'ό άποιο θ' άποκραι-

Σταθήκαμε νά ξεκουραστούμε, πλάι σέ μία έρημη καλύβα τού δάσους...

ση όριστικά σέ ποιά άπό τ'ά δύο τέρατα θά δοθώ. Έτσι, ή στον ένα ή στον άλλο λεσω, για μένα θά είνε τ'ό ίδιο. Μά κι' άγ δέν επικρασθώ σέ κανένα από τούς δύο αυτούς άθλίους, και πάλιν ή τέχη μου θά είνε σκληρή, θα είνε πού τραγική, πού άξιοδάκρυτη. Όπως θά ξέρης, άν δέν γίνω σκλάβος ή τ'ό ένός ή τ'ό άλλου, όλα θά έζουν δικαιώματα άπάνω μου. Θεέ μου!... Θεέ μου!... Μού είνε άδιάνοτο νά τ'ό άνεχθώ αυτό. Ποτέ!... Ποτέ!... Προσιμώ τ'ό θάνατο... Νάι, και καλώς νάσθη ό θάνατος στήν περίστασι αυτή. Μη λυπάσαι, άγαπημένε μου, χύμε τής καρδιάς μου... Προσιμώ νά πεθάνω, παρά ν' άμείωσο τόν έρωτά σου... Νάι, προσιμώ τ'ό λοιπώ τού αίματος, άπ' τόν βόθρο τής αμείας... Χαίρε, λατρευτέ μου, άν μού είνε γραφτό νά μη σέ ξαναδώ!... Χαίρε για πάντα!... Είδε ό Θεός νά χύση βάλισμο στήν καρδιά σου... Χαίρε!... Δέν προσιμώ νά σοβ γράφο τίποτε περισσότερο... Έρχονται νά μέ πάρουν... Χαίρε!... Χαίρε!...

Αύτά έγραφε ή έπιστολή τής λατρευμένης μου 'Ιζολίνας. Τά μάτια μου είχαν βουρκώσει. Τή φίλησα και τήν έκρυψα στον κόρφο μου, άφού τήν διπλώσα προσεκτικά.

Έδωσα κατόπιν τ'ό σύνθημα τού ξεκινημάτος, προχωρώντας πρώτος έμπρός πάνω στό Μόρο μου.

Δέν είχαμε άνάγκη νά χασομερούμε για νά βρισκόμαε τ'ά ίχνη τών προπορευομένων 'Ινδών. Τό έδαφος κάτω ήταν καταπατημένο άπ' τ'ά έλγυα τους.

Όι Έρυθροδερμοι προχωρούαν τώρα χωρίς νά πολυθιάζοντα. Βρισκόντουσαν πιά σέ μέρη άσφαλή γι' αυτούς, είχαν

πήδη στήν περιοχή τής φυλής των και δέν ύποπτευόντουσαν κανένα άπολύτως κίνδυνο. Έπρεπε συνεπώς νά προχωρούμε μέ προφύλαξη, για νά μη μάς άντιληφθούν και λάθουν τ'ά μέτρα τους.

Άνάμεσα στό ίχνη τού περάσματος τών 'Ινδών, άνακαλόψαμε σέ λίγο και τ'ά ίχνη τών ποδών τής 'Ιζολίνας.

Φταγή μου άγάπη!... Όπως έδειχναν τ'ά ίχνη, ή άρχοντομασημένη κόρη τού ντε Βάργας, περπατούσε άνωπότη!...

Τό γεγονός αυτό μέ έκανε έξω φρενών...

Έθαύμαζα πλέον τήν σωματική και ψυχική άντοχη τής άγαπημένης μου. Ήταν θαύμα πώς ή λατρευτή μου 'Ιζολίνα δέν είχε άποκαίη, δέν είχε συντριβή άπό τούς κόπους...

Κατά τ'ό μεσημέρι, σταθήκαμε νά ξεκουραστούμε, πλάι σέ μία έρημη καλύβα τού δάσους, τήν όποια θά είχαν στήσει έκει περαστικοί Κομαγών.

Ό ήλιος έκαιγε κι' έφλόγιζε και τ'ά δυστυχισμένα έλογά μας ήσαν κατάκοπα και μουσικίδι στον ίδρωτά. Γι' αυτό τ'ό λόγο, παρατείναμε τήν στάθμευσή μας στό μέρος αυτό, ως άργά τ'ό άπόγευμα.

Όταν πήρε νά δροσίξη, τραθήξαμε πάλιν έμπρός, σιγά, χωρίς νά βιαζόμαστε, λαμβάνοντας έξαιρετικές προφυλάξεις. Ξαφικά είδαμε έμπρός μας, σ' άρκετή άπόστασι, μία στήλη καπνού ν' ά-

νεβαίνει ψηλά, στον ουρανό.

Τί έσημαι πάλιν αυτό;

Είχαν σταθή εκεί κάτω οι Κομάτσα κι' έγευμάτιζαν;

Ο Βίλλη Γάρευ κι' ο γέρο Ρούθης προχώρησαν εμπρός για να ξεακριθώσουν τί συμβαίνει. Ήμεεις οι άλλοι τους ακολουθούσαμε από αρκετή απόσταση. Μιά ώρα πέρασε έτσι. Κι' άξαφνα ένα σφύριγμα άντηγχοσε. Ήταν ο γέρο Ρούθης, ο οποίος μάς καλοόσε να πλησιάσουμε άφροθα. Έτρεξεμα κοντά του και βρεθήκαμε εμπρός σε μία φωτιά που άρχιζε να σβύνη.

—Οι Κομάτσα, μάς έξήγησε ο γέρο Ρούθης, σάθηκαυ κι' έφαγαν στο μέρος αυτό, λίγο μετά τό μεσημέρι. Καθώς λοιπόν ύπολκυζω κι' άπ' τή φωτιά που καίει ακόμα, δέν έχουαν και πολλή ώρα που απομακρύνθηκαν από τό μέρος αυτό.

—Όστε μπορούμε να τους προφτάσουμε; ρώτησε ο Κουα-κεμπές.

—Άσφαλώς, είπε ο Βίλλη Γάρευ, μά αυτό δέν θα ήταν κα-θόλου φρόνιμο. Τί λέτε σεις, λοχαγέ;

—Έχεις δίκιο, Γάρευ, άπάντση. Θά ήταν τρέλλα να πάμε να πέσουμε πάνω στους Ίνδοσ μέρα-μεσημέρι. Τό σχέδιό μου είνε να ένεργήσουμε έναντιον τους τή νύχτα.

Ένω μιλούσαμε, ο γέρο Ρούθης στριφογύριζε γύρω στη φω-τιά κι' έξέταζε τό καθετί, με μεγάλη προσοχή. Άξαφνα, μία κραυγή χαράσ του ξέφυγε:

—Λοχαγέ μου!

Η καρδιά μου χτύπησε.

Έτρεξα κοντά του λαχταρισμένος.

—Τί τρέχει, Ρούθη; τόν ρώτησα.

—Ένα ακόμα γράμμα για σάς, λο-χαγέ.

Και μουδωσε ένα φύλλο, σχισμένο ά-πό κάποιο έκκλησιαστικό βιβλίο, τό ό-ποίο είχε βρή καρφωμένο μ' ένα ακάθι στον κορμό ενός δέντρο) και πάνω στο λευκό περιθώριο του όποίου τό χέρι τής Ίζολίνας είχε χαράξει μερικές σύντημες γραμμές.

—Άρπαξα τό σχισμένο φύλλο και τό δι-άβασα, γεμάτος άυπομονησία, γεμάτος άνησυχία.

Και να τί έγραφε:

«Άγαπημένε μου,

Σου γράφω και πάλι με τό αίμα μου. Τό συμβούλιο των θείων που μ' έχου αιχμαλω-τίσει συνέχεται άπόψε. Έπειτα από λίγες ώ-ρες θάγουν άποφασίσει σε ποιόν θ' άνήκω, τί-νος θά γίνει σκλάβο, τίνος θά γίνει...—o san-ctissima Maria!...—δέν μπορώ να γράφω τήν τρομερή, τήν άτασία λέξι. Αυτό δέν θα τό άνε-χθώ ποτέ... ποτέ... Κι' άπόψε, πριν τεματίσω τή ζωή μου, θα κόμω μία τελευταία άπόφτη να δραπετεύσω. Ο Θεός βοηθός! Τή νύχτα μου άφήνου τό χέμα λιτά, αλλά μου δένου τό πόδια σφιχτά. Δομάσα και' επανάληρη να κόμω τό δεσμά μου, αλλά δέν τό κατόρθω-σα. Άχ, αν είχα ένα μαχαίρι!... Ξέρω που μπορώ να βωδ ένα καλοαισθημένο λεπίδι, κι' άπόψε θα προσπαθώ να τό κλέψω. Άν τό πείνω αυτό, ίσως σωθώ... Άλλοώς θα πεθάνω!... Νά, ο άθλιος ποι-τόσο με λαχταρεί, έρχεται προς τό μέρος μου... Μ' έπιτηει άγρύ-πνος... Έρχεται...»

Τό σημείωμα σταματούσε άποτόμως στο μέρος αυτό. Κάποι-ος είχε πλησιάσει φαίνεται τήν Ίζολίνα, τή στιγμή που γράφε...

Έφταναν όμως ή λίγες αυτές γραμμές, για να μου δώσουν να καταλάβω τί κίνδυνο διέτρεχε ή άγαπημένη μου.

Τρελλός από άπελπισία, άρχισα να βηματίζω πάνω-κάτω, σφίγγοντας τίς γροθίες μου.

Η Ίζολίνα διέτρεχε τρομερό κίνδυνο. Έπρεπε τή νύχτα αυ-τή να άποπειραθώ να τήν σώσω ή να πεθάνω μαζί της...

ΕΝΑΣ ΙΝΔΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Στό μέρος αυτό τής σταθεμώσεως των Ίνδων, ύπήρχε ένα ρυάκι με καθαρό νερό. Ποτίσαμε τ' άλογά μας, γιατί, όπως ο Ρούθης, δέν θα βρισκαμε πια άς τό βράδυ νερό μπρός μας και τομαζόμασε να ξεκινήσουμε, όταν ο Ρούθης κι' ο Γάρευ άνέ-θηκαν σ' ένα ύψωμα για να δουν τί γίνεται πού πέρα. Ένω ό-μως εκύτταζαν, τους είδαμε ξαφνικά να χαμηλώνου πίσω από τους θάμνους και να τρέχου προς τό μέρος μας.

Άποψήχαμε.

Οι δυο κυνηγοί τρέχανε σκυφτοί και σε λίγο έφτασαν στο μέρος που στεκόμαστε.

—Τί τρέχει; τους ρωτήσαμε άμέσως άνήσχοι.

—Έρχονται οι Έρυθρόδερμοι! είπε ο Γάρευ.

—Οι Έρυθρόδερμοι! Διάβολε! Και πόσο είνε; τόν ρώτησα.

—Άντί του Γάρευ όμως μου άπάντησε ο γέρο Ρούθης:

—Είνε ένας μούαγα, λοχαγέ, μου είπε.

—Ένας μόνον;

—Ναι, λοχαγέ.

—Και τί διάβολο ζητάει έρχόμενος προς τά εδώ; Μήπως έρ-χονται κι' άλλοι έξοσιω;

Ο γέρο Ρούθης άνέθηκε με γρηγοράδα μαϊμούς σ' ένα δέν-τρο, κύτταζε καλά προς τό μέρος πουχε φανή ο Ίνδος και πη-δώντας πάλι κάτω μου είπε:

—Έτσι είνε, λοχαγέ. Ο Έρυθρόδεμος είνε μόνος του.

—Και τί να ζητά άραγε στα μέρη αυτά;

—Τί ζητάει; είπατε; Τήν άσπίδα, λοχαγέ.

—Ποιά άσπίδα;

—Δέν τήν είδατε λοιπόν; Έκει πίσω από τους θάμνους θρί-σκαται λημονημένη μία άσπίδα. Μία άσπίδα Ίνδου άρχηγο.

Ύπθεσα πως τήν είδατε προηγουμένως. Είνε μία μεγάλη άσπί-δα από θουβαλόδερμο, γερή σαν σιδερένια και με κορβέλλες γύρω, κορβέλλες κόκκινες, αν άγαπάτε, κορβέλλες κοιμένες από δέρμα λευκό, τόν όποιο σήμερα ή χτες έξέκαναν οι άθλιοι αυτοί... Φαίνεται πως οι Ίνδοι έξάχαση τήν άσπίδα αυτή φε-ύγοντας από δω. Και τώρα στείλανε τόν πολεμιστή πουρχεται για να τήν πάρη.

Άκούγαμε τόν Ρούθη σιωπηλά.

Αυτό ευχαρίστησε τόν γρηάδο κυνη-γο. Δέν του άρεσε να τόν διακόπτου.

—Λοιπόν, σύντροφοι, συνέχισε, τά μά-τια σας τέσσερα Έδώ χρειάζεται πονη-ρία και σβελλάδα. Προς Θεού, μη ρέξετε πάνω στον Ίνδο. Πρέπει να τόν πιά-σουμε ζωντανό. Ένας πυροβολισμός μπορε να μάς στοιχίση ακριβά. Θά τόν άκούσουν οι άλλοι Ίνδοι που δέν θρί-σκονται και που μακριά από δω και θα μάς ριχτούν όλοι μαζί, σαν λυσσα-μιένιοι. Έσύ, Γάρευ, τοίμασε τό θρόγ-γο σου. Θά τόν ρίξω στον Ίνδο όταν πλησιάσει. Σεις οι άλλοι κρυφτήτε γύ-ρω στα χαμόκλαδα. Μην προσάλη κα-νείς τή μύτη του πριν τής ώρας, γιατί θά του τήν κόψω! Άν ο Ίνδος σάς πά-ρει κάσο και φύγει και πάει και είδο-ποιήσει τους συντρόφους του, τήν έχου-με άσχημα. Κατάλαβατε; Ο Βίλλη θά ρίξη τό θρόγγο κι' έγώ θα κανονίω ό-λα τ' άλλα. Σεις οι άλλοι πιάστε γύ-ρω τά πόστα και ριχτήτε στον κόκκινο σκύλο πουρχεται, όταν σάς φωνάξω, ό-ταν τόν πιάση ο θρόγγο. Σύμφωνοι;

Κανέναν δέν έφερε αντίρρηση.

Έπίσασμε τίς θέσεις μας, κρυφτικα-με καλά και περιμέναμε. Ο Γάρευ πε-ριμενε πίσω από ένα δέντρο, με τό θρόγ-γο στο χέρι. Ένας μακρινός καλπα-σμός άντήγησε σε λίγο και φάνηκε μα-κριά ο Ίνδος. Έρχόταν ίσια επάνω μας, καθάλλα σ' ένα γκριζό, γρηγορο άλογο, χωρίς να λαμβάη τήν παραμυ-αλόγο, καθώς έπαιζε με τήν άσπίδα.

Παρακολουθούσε τόν άρχηγο των Κομάτσα ή καθώς πλησία-ζε προσεκτικά. Ίππευε σαν Κένταυρος. Ήταν δέ άσφαλώς από τους σπουδαιότερους πολεμιστάς τής φυλής του. Αυτό έ-δειχναν τά στολίδια του και ή ζωγραφική που ύπήρχαν πάνω στο τετράγωνο στήθος του. Φαίνονταν άτρόμητος και δυνατός.

—Δέν πρέπει να μάς ξεφυγή ο σκυλούνδος, μου ψιθύρισε στ' αυτί ο Ρούθης, ο όποιος έστετε πίσω από τόν Γάρευ, με τήν κοραμπίνα στο χέρι.

Πραγματικός, αν μάς έξέφυγε, θα τήν είχαμε άσχημα, γιατί ότρεπε να είδοποιήση τους Κομάτσα περι τής παρουσίας μας. Μά δέν θα τήν γλύτωνε. Οι σύντροφοί μου τόν περιμεναν άυ-πόμονα. Γι' αυτούς ένας Ίνδος δέν διαφέρει από ένα λύκο ή ένα πάνθηρα. Ήσαν συνεπώς άποφασισμένοι να τόν πιάσουν ή να τόν σκοτώσουν άλύπητα.

Έκτός του Γάρευ είχα ετοιμάσει κι' έγώ τό θρόγγο μου, τόν όποιο έφριχνα με μεγάλη τέχνη.

Ο Ίνδος πλησίαζε. Σε λίγο θρισκόταν στο μέρος πουσβυε ή φωτιά τής μεσημβρινής κατασκηνώσεως των Κοματσαχών.

Ήταν καιρός.

Έρριξα, γρηγορος σαν άστραπή, τό θρόγγο επάνω του, τό ίδιο δέ έκανε κι' ο Βίλλη Γάρευ. Κι' οι δυο θρόγχοι κανένα καλά τί δουλειά τους.

Ο δικός μου πέρασε τό κεφάλι του Ίνδου και σφίχτηκε στή μέση του. Του Γάρευ έσφιξε τό κεφάλι του άλλου του.

Άλογο και καθάλλαρής θρισκόντουσαν πια στα χέρια μας. (Άκολουθεί)

Ο σύντροφός μας λυγισε, έτοιμος να πέση.